

Η ΘΥΣΙΑ



Ὁ κύριος Γεώργιος Βενέτης περιπατάει ζωηρῶς εἰς τὴν μικρὰν τοῦ αἵθουσαν καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν του ἀπεικονίζετο εὐτυχία μέχρις ἡλιθιότητος. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔφερε τὴν χεῖρα του ἐπὶ τῆς ἀφθόνου πυροχρόου κόμης του καὶ ἐμειδία μηχανικῶς διερχόμενος πλησίον μεγάλου καθρέπτου. Πρὸς στιγμὴν ἔστη καὶ παρατήρησεν ἐντὸς αὐτοῦ. Ὅπως τὸ πλεῖστον τῶν ἀνθρώπων οὕτω καὶ ὁ κ. Βενέτης ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν του ὡς ὠραῖον ἄνδρα. Παρ' ὅλην ὁμως τὴν ἀγαθὴν γνώμην, ἣν

εἶχε περὶ τοῦ κάλλους του, ὁ καθρέπτης ἐπαρουσίαζεν ἐν ὁλοσπρόγγυλον πρόσωπον, μὲ ἀραιὰς τρίχας φουμένας ὑπὸ τὸν πόγων, μύτην μικράν, ἐν μέγα στόμα μὲ ἀδρότατα χεῖλη, κρεμάμενα ὡς τὰ χεῖλη ἀποκαμούσης ἐκ τοῦ φόρτου καμῆλου. Τὸ ἀναστημά του ἦτο βραχύ, ἡ δὲ γαστήρ του, προεξέχουσα, ἐδείκνυε μεγαλειτέρας τάσεις ἐξογκώσεως. Ὁ κ. Βενέτης ἐν τούτοις παρατήρει τὸ κατοπτριζόμενον σῶμά του μετ' εὐαρεσκειᾶς, ἣν δὲν θὰ εἶχεν οὐδὲ ὁ Νάρκισσος προσβλέπων ἐντὸς τοῦ ὕδατος τὴν ἀντανακλωμένην μορφήν του. Ἡ πεποίθησις αὕτη περὶ τοῦ κάλλους του κατέληξεν εἰς ἐν παρατεταμένον μειδίαμα εὐδαιμονίας.

Παρ' ὅλας ὁμως τὰς ἀδυναμίας του ταύτας, δὲν ἦτο γελοῖον ὑποκείμενον ὁ κύριος Βενέτης. Ἦτο ἀνὴρ αὐτοχειροποίητος ὡς λέγουν οἱ Ἀμερικανοί. Οὐδεὶς ἐγνώριζεν αὐτὸν ὅταν εὐρέθῃ ἡμέραν τινὰ εἰς Ἀθήνας. Ἐν τούτοις μὲ ἐλάχιστα ἐφόδια κατῴρωθεως νὰ σχηματίσῃ περιουσίαν, ἀπελάμβανε δὲ γενικῶς τὴν ὑπό-

ληψιν ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς εὐφυΐας του κατώρθωσε νὰ γίνῃ πλούσιος, μὲ τὴν εὐπορίαν δὲ ἀπέκτησε καὶ κοινωνικὴν θέσιν καὶ ἦτο μεταξύ τῶν δρώντων προσώπων τῆς κοινωνίας. Ὅλα ταῦτα τὸν καθίστων ὑπερήφανον καὶ εὐτυχῇ. Τὴν εὐτυχίαν του δὲ ταύτην δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν φέρῃ πλέον μόνος καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἔσπευσε νὰ τὴν διανείμῃ μετὰ νεαρᾶς ζωντοχήρας, ἥτις πρὸ δύο μόλις ἡμερῶν τῷ εἶχε δώσει τὸν πρῶτον καρπὸν τοῦ συζυγικοῦ των βίου.

Ἡ εὐτυχία εἶχε φθάσει τότε εἰς τὸ κατακόρυφον· εἶχεν ἐκπληρωθῇ ἐν ἐκ τῶν γλυκυτάτων ὀνείρων του μετὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ πρώτου τέκνου. Συνεχῶς καὶ ἀκροποδητὶ εἰσῆρχετο εἰς τὸν παρακείμενον θάλαμον, ἐνθα ἀνεπαύετο ἡ σύζυγός του καὶ ἐκοιμᾶτο παρ' αὐτῇ ἐντὸς καταλεύκου λίκνου τὸ τέκνον του. Μόλις κατορθώσας νὰ ἀποσπασθῇ τοῦ κατόπτρου, ὤθησε καὶ πάλιν τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν χλιαρὸν ἐκεῖνον κοιτῶνα.

Ἡ Εὐθαλία του ἐκοιμᾶτο ὑπὸ τὸ ἐλαφρὸν κάλυμμα διεγράφοντο τὰ εὐγραμμα μέλη τοῦ σώματός της. Ἡ δεξιὰ της χεὶρ γυμνὴ χαριέντως περιέβαλλε τὴν κεφαλὴν της, μέλαν δὲ κύμα στυλβούσης κόμης περιέστεφε τὸ ὤχρον πρόσωπόν της. Κάτωθεν τῶν βλεφάρων της ἐλαφρὰ ὡς σκιά διεκρίνετο κυάνωσις, προσδίδουσα ἰδιαίτερον θέλγητρον εἰς τὰ ὄμματά της. Πλησίον τῆς κλίνης εὐρίσκετο τὸ λίκνον καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ἐκοιμᾶτο τὸ βρέφος.

Πλησιάζων τὴν κλίνην ὁ κ. Βενέτης, ὤθησε πρὸς αὐτὴν τὸ ἀνάκλιντρον καὶ ἔστη μετὰ τινος θρησκευτικοῦ θαυμασμοῦ ἀτενίζων τὴν σύζυγόν του. Ἀνεξαρτήτως τοῦ βαθυτάτου αἰσθήματος, ὅπερ συνετάραξε τὰ τεσσαράκοντα ἔτη του, ἡσθάνετο τώρα κάποιαν τρυφερωτέραν στοργὴν πρὸς τὴν ὠραίαν αὐτὴν μητέρα τοῦ πρώτου του τέκνου. Ἠσθάνετο ὅτι ἡ καρδία του ἐπληροῦτο ἐκ τοῦ διπλοῦ αἰσθήματος τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἀφοσιώσεως, πρὸς τὰς δύο αὐτὰς ὑπάρξεις, αἵτινες ἀνεπαύοντο ὑπὸ τὰ ὄμματά του.

Οὕτω πλήρης τρυφερότητος περιέβαλε διὰ τοῦ βραχίονός του τὸ προσκεφάλαιον τῆς συζύγου του καὶ ἐφαντάζετο ὅτι ἐκοιμᾶτο αὕτη εἰς τὰς ἀγκάλας του. Δὲν ἐτόλμα νὰ περιβάλῃ εἰς τοὺς κόλπους του τὸ σῶμα της, φοβούμενος μήπως τὴν ἀφυπνίσῃ. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ εὐρίσκόμενος ἡσθάνθη ὅτι οἱ δάκτυλοί του προσέψαυον φάκελλον ἐξερχόμενον κάτωθεν τοῦ προσκεφαλαίου. Τὰ λεπτὰ νεῦρα τῶν δακτύλων του μετέδωσαν τὸ ψῦχος τοῦ χάρτου εἰς τὴν καρδίαν του. Ἐρρίγησε καὶ μετὰ δέους προσητένισε τὴν σύζυγόν του. Ἡ Εὐθαλία ἐκοιμᾶτο ἤρεμος, βαθυμῶδὸν δὲ ἡ ροδίνῃ χροιά ὑπεδήλου τὴν ζωὴν, ἥτις μετὰ τοιαύτην ἀγωνίαν ἤρχισε νὰ ἐπι-

στέφη εἰς τὰς ὠχρὰς παρειάς της. Ἐνεθυμήθη τότε ὅτι τὴν προτεραίαν τοῦ τοκετοῦ εὔρε τὴν Εὐθαλίαν του γράφουσιν.

—Τί γράφεις ἐκεῖ; τὴν ἠρώτησεν.

—Ἄφρησέ με, Γεώργη, νὰ τελειώσω. Γράφω ἓνα γράμμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἴδῃς ἂν ἀποθάνω· ἂν ὄχι, θὰ τὸ καταστρέψω μόνη μου.

Αἱ λέξεις αὗται ἐπανῆλθον εἰς τὴν μνήμην του· καὶ τότε ἐγέλασεν, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε ν' ἀντιτείνῃ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς συζύγου του. Μετ' ὀλίγας ὥρας μετεκάλεσε τὸν ἱατρὸν καὶ τὴν μαῖαν. Ἐνθυμεῖται μετὰ τρόμου πόσον ὑπέφερεν ἡ καίμενη ἡ Εὐθαλοῦλα του. Αὐτὸς μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξῆτε· δυνάμεις ἀπὸ τὴν θεῖαν πρόνοιαν, ὅπως ἐνισχύσουν τὴν Εὐθαλίαν του. Αἱ ὥραι ἐκεῖναι τοῦ φόβου καὶ τῶν προσδοκιῶν, καθ' ἃς ἡ σύζυγός του κατείχετο ὑπὸ τῶν ὠδίνων, τῷ ἐφάνησαν μακραὶ καὶ ἀτελεύτητοι. Κατόπιν τὸν ἐκάλεσαν εἰς τὸν κοιτῶνα. Ὅλα εἶχον τελειώσει πλέον. Ἐγενήθη κόρη· ἡ Εὐθαλία ἠπλοῦτο ὠχρὰ καὶ ἀναίσθητος, ἀλλὰ γλυκεῖα καὶ φωτεινὴ ὡς ἑαρινὴ ἑσπέρα. Ἡ καρδιά του παρ' ὀλίγον διερρηγνύετο· εἰς τὴν ζωὴν του εἶχε διέλθει πολλὰς τρικυμίας. Εὐρέθη εἰς στιγμὰς κατὰ τὰς ὁποίας ἐνόμιζεν ὅτι ἐβυθίζετο καὶ ἐχάνετο πλέον ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ αἶφνης ἐσώζετο, ἀλλ' οὐδεμία συγκινησις ἀπὸ ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας ἐδοκίμασεν, ἡδύνατο νὰ παραβληθῇ πρὸς τὰς χθεσινὰς συγκινήσεις, ὅτε εἶδε κινδυνεύουσαν τὴν σύζυγον του καὶ ἤκουσεν αἶφνης τὸν ἱατρὸν, ὅτι καὶ ἡ Κυρία εἶνε ὑγιῆς καὶ αὐτὸς ἐγένετο πατήρ.

Αἱ σκηναὶ ἐκεῖναι ἐπανήρχοντο εἰς τὴν μνήμην του, ὅτε προσῆγγισε τὸν φάκελλον ἐκεῖνον. Ἔτσι λοιπόν! ὁ φάκελλος ἐκεῖνος περιέκλειε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εἶπεν ἡ Εὐθαλία του, ὅτι θὰ τὴν ἀνεγίνωσκεν ἐν περιπτώσει καθ' ἣν θ' ἀπέθνησκειν. Ὡς νὰ ἦτο δυνατόν νὰ εἶχε δι' αὐτὸν κανὲν ἐνδιαφέρον πλέον ἢ ζωὴν ἄνευ ἐκείνης.

—Ἀχ! τί παιδὶ ποῦ εἶσαι· δὲν θὰ εἰμφορέσῃς ἀκόμη νὰ αἰσθανθῇς πόσον σὲ ἀγαπῶ.

Ἀπέσυρεν ἡσύχως ἐκ τοῦ προσκεφαλαίου του τὴν ἐπιστολήν ἐκείνην καὶ τὴν ἐναπέθεσεν ἐπὶ τῆς μικρᾶς παρὰ τὴν κλίνην τραπέζης. Οἱ ὀφθαλμοὶ του μηχανικῶς προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἀνέγνωσε: «Πρὸς τὸν κ. Ἀλέξανδρον Τομάζον» κατωθεν δ' εὕρισκετο μὲ λεπτοτέραν γραφὴν ἡ σημείωσις: «ἐν περιπτώσει θανάτου μου».

—Τί λέγει; Πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον Τομάζον ἀπηυθύνετο ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη; Τῷ ἐφάνη ὅτι τὸ δωμάτιον ἐπληρώθη ἀπὸ ρευστὴν πυρὰν καὶ ἡ ψυχὴ του κατελήφθη ὑπὸ ἀπαίσιου τινὸς θορύ-

βου καὶ ἀνησυχίας. Ἦτο τὸ αἷμα ὅπερ ὀρμητικῶς ἀνῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν του καὶ ἤρδευε τὸν ἐγκέφαλόν του. Ἀλλ' ὁ κ. Βενέτης δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες εἰς τὰς κρίσεις στιγμὰς τοῦ βίου των τὰ χάνουν ἐντελῶς. Πρὸς καιρὸν ἐταράσσετο, ἀλλὰ κατόπιν τὸ ἐρευνητικὸν πνεῦμα του ἐφ' ὅλων τῶν γεγονότων ἐζήτηε ν' ἀνεύρη τὴν πραγματικὴν αἰτίαν. Οὕτω μετὰ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν, ἣν τῷ ἐνέπνευσεν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ φακέλλου ἐκείνου, καθησύχασε καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται λογικώτερον.

— Αἶ', διατὶ ἀνησυχοῦ τόσο; εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ὁ Τομάζος ἦτο ὁ πρῶτος ἄνδρας τῆς. Ἐγνώριζε κάλλιστα ὅτι αὕτη ἐπεδίωξε τὴν μετ' αὐτοῦ διάζευξιν, ὅτε δὲ κα τότε ἐγνωρίσθησαν καὶ τῆς ἐπρότεινε γάμον, τὸν ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς, σχεδὸν μετ' εὐγνωμοσύνης. Τώρα, ἴσως, ἐσκέπτετο, νὰ εὕρισκωνται ἔγγραφα εἰς τὰς χεῖρας τῆς δυνάμενα νὰ ἐκθέσωσιν αὐτὸν καὶ θὰ ἐφοβεῖτο μήπως ἀποθνήσκουσα περιέπιπτον ταῦτα εἰς τὰς χεῖρας τρίτου. Ἀλλὰ διατὶ δὲν τὰ παρέδωκε προηγουμένως. Διατὶ;

Καὶ τὸ ἐρώτημα τοῦτο, ἐγέννα εἰς αὐτὸν σκέψεις, αἵτινες ὡς κύματα διέτρεχον τὸν ἐγκέφαλόν του. Ὅταν ἐξυπνήσῃ ἡ Εὐθαλία, ἐσκέπτετο, θὰ τῆς δώσω τὴν ἐπιστολήν, θὰ τῆς εἶπω ὅτι τὴν εὔρον εἰς τὸ πάτωμα καὶ ἴσως μοῦ λύσῃ μόνῃ τῆς τὰς ἀπορίας μου ταύτας. Νέαι ὅμως σκέψεις τῷ ἐπήρχοντο· διατὶ τάχα νὰ μὴν ἀνοίξῃ τὸν φάκελλον; Ἐὰν περιεῖχον ἔγγραφα ἢ ἦτο ἐπιστολὴ ἀδιάφορος, τὴν ἐκλείεν εἰς ἕτερον φάκελλον καὶ τὴν ἀπέστελλεν. Ἐὰν ἔγραφεν ἡ ἰδία, περὶ τίνος ἄρα γε νὰ ἔγραφεν; Αὐτὴ, ἐγνώριζε καλῶς τοῦτο, ἀπηχθάνετο τὸν Τομάζον. Ἐσπευδε τόσο ν' ἀποτινάξῃ τὸ ὄνομά του, ὡς νὰ τῆς ἦτο βάρος δυσβάστακτον. Τί ἡδύνατο ἐπομένως νὰ περιεῖχεν ὁ φάκελλος ἐκεῖνος ὅπερ τὸν ἀνησύχει τόσο; Ἠσθάνετο ὅτι ν' ἀποσφραγίσῃ τὸν φάκελλον ἦτο ἄτοπον. Καὶ ὅμως ἤρχισε νὰ σοφιστεῖται ἵνα δικαιολογήσῃ τὴν ἀποσφράγισιν.

Ἠγέρθη καὶ ἀποφθεῖ ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος κρατῶν τὴν ἐπιστολήν ἐκείνην. Ἦδη ὅτε ἀπεφάσισε ν' ἀναγνώσῃ αὐτήν, ὑπέφερε πολὺ. Κάποιον προαίσθημα τοῦ ἔλεγεν ὅτι ἀπὸ τὸν φάκελλον ἐκεῖνον θ' ἀνεπήδα ἡ δυστυχία του. Πλήθος ἀβεβαίων βασάνων ἐπλήρου τὴν ψυχὴν του καὶ μηχανικῶς ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολήν ἐκείνην καὶ ἀνέγνωσεν:

« Ἀλέξανδρε, ὅταν θὰ περιέλθῃ ἡ ἐπιστολή μου εἰς χεῖράς σου, ἐγὼ δὲν θὰ ζῶ. Εὕρισκω εἰς κρίσιμον θέσιν. Ἐτοιμάζομαι νὰ γίνω μήτηρ καὶ σοῦ γράφω μὲ μεγάλην δυσκολίαν. Αἱ γραμματὰ αὗται εἶνε ἡ εἰλικρινὴς κραυγὴ τῆς ψυχῆς μου καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν ἢ νὰ πιστεύσῃς εἰς τὴν εἰλικρινεὴν αὐτῶν.

«Δὲν σὲ ἀγαποῦντα ὅτε ἐχωρίσθημεν· σοῦ τὸ λέγω εἰλικρινῶς. Σήμερον ὅμως σὲ ἀγαπῶ μετὰ πάθους. Ἐζήτησαμεν τρία ἔτη μαζί καὶ δὲν κατώρθωσες νὰ ἐπισπάσῃς τὸ ἐνδιαφέρον μου. Ἐβλεπον ὅτι μὲ ἡπάτας δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ καὶ μέσα εἰς αὐτὸ ἀκόμη τὸ σπίτι μας. Τότε ἡ προσβληθεῖσα φιλαυτία μου καὶ ἡ ἀγανάκτησις μου μ' ἔφερε μέχρι τοῦ διαζυγίου. Δὲν ἠθέλησα οὐδέποτε νὰ σὲ συγχωρήσω. Μοῦ ἔγραφες, ἀλλ' ἐγὼ ἔσχιζον τὰ γράμματά σου χωρὶς νὰ τ' ἀναγνώσω, καὶ ἀσυνειδήτως καὶ ἀπὸ πείσμα προσεδέθην εἰς δεῦτερον γάμον. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ὅμως ἐκείνης ἀγαπῶ σὲ μόνον. Ἀπεχθάνομαι καὶ περιφρονῶ τὸν ἑαυτὸν μου, διότι ὑπανδρεύθην ἐκ νέου ἄνευ αἰσθήματος. Καὶ τώρα ἐλησμόνησα ὅλας τὰς πικρίας τὰς ὁποίας μὲ ἐπώτισες καὶ ἀπέμεινεν εἰς τὴν μνήμην μου ἡ ποίησις τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς γνωριμίας μας· μόνον ἡ εὐτυχία τὴν ὁποίαν μοὶ ἐπροξένησες. Αὐτὸ μόνον τὸ φᾶσμα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας τὴν στιγμὴν ταύτην παρίσταται ἐνώπιόν μου.

«Ὅσάκις βλέπω τὸν σύζυγόν μου, μὲ καταλαμβάνει ἐντροπὴ καὶ τρόμος, διότι ἐγὼ ἀγαπῶ σὲ μόνον, διότι ὁ σύζυγός μου εἶσαι σύ, διότι εἰς σὲ ἀνήκει ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ζωὴ μου. Καὶ τώρα ὅτε πρόκειται νὰ γίνω μήτηρ, τὸ παιδὶ αὐτὸ δὲν θὰ εἶνε ὁ καρπὸς τρυφεροῦ ἔρωτος, ἀλλ' ἀπλοῦ πείσματος. Λέγουν ὅτι ὁ τοκετὸς φέρει συχνὰ τὸν θάνατον. Τὸν ἐπιθυμῶ ὥς ἔλθῃ, ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ γνωρίζῃς ὅτι μόνον σὲ ἠγάπησα καὶ ὅτι μόνον σὲ λατρεύω.»

«Ὅτε ὁ Βενέτος ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ἦτο κάτωχρος καὶ κρύος ὡς πτῶμα. Ἀλλὰ τὸ ἐρευνητικὸν πνεῦμα του ἐζήτηε ν' ἀνεύρῃ ποῦ ἔγκειται ἡ ἐνοχὴ τῆς συζύγου του.

— Βέβαια, βέβαια· ἐπιθυροῖζε! τὸ βλέπω ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾷ, ἀλλὰ δὲν μὲ ἡπάτησεν. Ἀφ' οὗτου διεξεύχθη, οὐδέποτε εἶδε τὸν Τομάζον. Δὲν ἐγκλημάτησε πρὸς ἐμέ. Βλέπω ὅτι εἶμαι δυστυχὴς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν κατώρθωσε νὰ τῆς ἐμπνεύσῃ αἰσθήματα ἀγάπης, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἐνοχὸς διὰ τοῦτο. Δὲν παρέβη τὰ καθήκοντά της, οὔτε τοῦ ἐξέφρασε ποτὲ τὰ αἰσθήματά της.

Αἱ σκέψεις αὗται ἐν τούτοις ἐπίεζον τὴν ψυχὴν του καὶ τοῦ ἔφερον πόνον εἰς τὴν κεφαλὴν. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τὰ δάκρυά του ἐκυλίωντο ἐπὶ τῶν παρειῶν του. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐβυθίζετο εἰς τὸν τάφον ἡ εὐτυχία, ἣτις τόσον ἡδέως τῷ προσεμειδία πρὸ μικροῦ ἔτι. Ἐκλαιεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν, ὅτε ἡ θύρα τοῦ γραφείου του ἐκρούσθη. Ἀνεπήδησεν ἀπὸ τῆς θέσεώς του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ παράθυρον, ὅπως ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὰ ὄμματα παντὸς ξένου τὰ δάκρυά του.

Εἰσῆλθεν ἡ ὑπηρετρίξ.

— Ἡ Κυρία σὰς ἐζήτησε, τῷ εἶπεν·

Ἡ Εὐθαλία εἶχεν ἀφυπνισθῆ. Τὸ πρῶτον αἶσθημα, ὅπερ τὴν κατέλαθεν, ἦτο ἡ ἡδονή, ἣν αἰσθάνεται ἄνθρωπος ὅστις διέφυγε σπουδαῖον κίνδυνον. Ἦκουσε τοὺς ἀσθενεῖς κλαυθμούς τοῦ βρέφους τῆς καὶ ἐζήτησε νὰ τῆς τὸ δώσουν. Ἦσθάνετο εἰς τὴν ψυχὴν τῆς τὴν γλυκεῖαν καὶ μυστηριώδη ἐκείνην ἡδονήν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται κατὰ πρῶτον ἡ μήτηρ. Ἡ θέα τοῦ νεογνοῦ ἐγέννα κόσμον ἄλλον ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς, διέκρινε πλέον ὅτι τὸ πρὸς τὸ βρέφος ἐκεῖνο αἶσθημα ἦτο πολὺ ἰσχυρότερον, ἐξ ὅλων τῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα εἶχε μέχρι τοῦδε αἰσθανθῆ καὶ τὴν χαρὰν ταύτην καὶ τὸ αἶσθημα τοῦτο ἐζήτησε νὰ συμμερισθῇ με τὸν πατέρα τοῦ ὠραίου ἐκείνου βρέφους.

Ὁ κ. Βενέτης ἀπέμαξε τὰ δάκρυά του. Ἡ εἰκὼν τῆς μητρὸς κρατούσης εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸ τέκνον τῆς ἐπέχυσεν εἰς τὴν ψυχὴν του μελαγχολικὴν ἀγαλλίασιν, μόνον δὲ ἡ πρόσφατος ἀνάγνωσις τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης τὸν ἐκράτησεν, ὅπως μὴ περιπτυχθῇ τὴν ὠραίαν αὐτὴν γυναῖκα καὶ μὴ καλύψῃ τὸ πρόσωπόν τῆς διὰ θερμῶν φιλημάτων. Περιωρίσθη μόνον νὰ τὴν πλησιάσῃ μετὰ τινος δειλίας καὶ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ ἐὰν ἡσθάνετο ἑαυτὴν ἰσχυρὰν πλέον.

— Εἶχες ὑποφέρει πολὺ. Μὰς ἐτρόμαξες, εἶπε ξηρῶς καὶ ἐθώπευσε τὸ βρέφος.

Ἡ Εὐθαλία ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ ἦτο ψυχρὰ ὡς μάρμαρον. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀπέφευγον νὰ συναντήσωσι τοὺς ὀφθαλμούς ἐκείνους, οἵτινες τοιαύτην εὐτυχίαν ἐνεστάλλαζον εἰς τὴν ψυχὴν του ἄλλοτε, καὶ οἱ ὁποῖοι ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἐφώτιζον αἰωνίως τὴν ζωὴν του. Ἡ πικρία ἦν ἡσθάνετο ὅτι δὲν ἡγαπᾶτο παρὰ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἃν ἐδηλητηρίαζε τὴν ὑπαρξίν του, δὲν ἀπέσβυνεν ἐν τούτοις τὸ βαθὺ αἶσθημα, ὅπερ τῷ εἶχεν ἐγχαράξει εἰς τὴν καρδίαν του. Καὶ τὸ αἶσθημα τοῦτο καθίστατο βαθύτερον ἔτι τώρα, ὅτε συνεδέετο με τὴν ὑπαρξίν τοῦ τρυφεροῦ αὐτοῦ πλάσματος, ὅπερ ἐκράτει εἰς τὴν ἀγκάλῃν τῆς ἡ σύζυγός του. Ἡ θύελλα, ἥτις εἶχεν ἐκραγῇ εἰς τὴν κεφαλὴν του πρὸ μικροῦ, δὲν ἐκέντησεν αὐτὸν μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ, ὥστε νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὴν ἐξησθενησμένην γυναῖκα ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην δυσφορίαν, εὐρισκόμενος πλησίον τῆς. Ἐβλεπε τὸ βρέφος ἐκεῖνο καὶ χίλιοι διαλογισμοὶ διήρχοντο τῆς κεφαλῆς του.

Ἡ Εὐθαλία βλέπουσα αὐτὸν ἀτενίζοντα μετὰ τοσαύτης στοργῆς τὸ τέκνον των, ἡσθάνθη ἀναβλύζον ἐκ τῆς ψυχῆς τῆς τὸ ἐναντίον ἑαυτῆς αἶσθημα τῆς ἀπεχθείας διότι δὲν ἡγάπα τὸν ἄνθρωπον τοῦτον καὶ ὅτι ἐφέρετο ἡ διάνοιά τῆς αἰωνίως πρὸς

ἐκεῖνον, ὅστις τὴν ἐπότισε τοσαύτας πικρίας, ὅστις τόσην ἔδειξε περιφρόνησιν πρὸς αὐτήν, ὀλίγους μῆνας μετὰ τοὺς γάμους των. Ἐνεθυμήθη τότε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εἶχε γράψει καὶ ἡ χεὶρ τῆς εἰσέδυσε ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον ζητοῦσα ταύτην. Εἰς μάτην ὁμως τὴν ἐζήτει. Ἡ ἀνησυχία ἤρχισε νὰ διαγράφεται εἰς τὸ πρόσωπόν της ἐφ' ὅσον ἐκινεῖτο μετὰ νευρικῆς ταχύτητος κάτωθεν τοῦ προσκεφαλαίου.

— Τί ζητεῖς αὐτοῦ; Μήπως τὴν ἐπιστολήν; Μὴν ἀνησυχῇς τὴν εὗρον ἐγὼ πεσμένην εἰς τὸ πάτωμα, εἶδον ὅτι ἀπηυθύνετο πρὸς ἐμέ. Ἐνεθυμήθηκα ὅτι μοῦ εἶπες νὰ τὴν ἀναγνώσω μόνον ἂν ἀπέθνησκες. Αὐταῖς, ἀγάπη μου, εἶνε γυναικείαις ἀνοησίαις χωρὶς νὰ τὴν διαβάσω λοιπὸν τὴν ἔρριψα εἰς τὴν φωτιά. Συγχώρησέ με, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦσαν τόσοι ἄρρωστοι, τόσοι νευρικοὶ καὶ εἰς τοιαύτας στιγμὰς αἱ γυναῖκες δὲν γνωρίζουν τί κάμνουν. Ὅταν θὰ γίνῃς καλὰ, μοῦ τὰ λέγεις ἡ ἰδία, γιὰ νὰ γελάσωμεν μαζύ.

— Ἀληθῶς, ἐσκέφθη ἡ Εὐθαλία, εἶχε κάμει λάθος καὶ ἐπέγραψα τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸν ἄνδρα μου, ἀντὶ νὰ τὴν ἐπιγράψω εἰς τὸν Ἀλέκον; Διόλου παράδοξον. Ἦμουν τόσοι ταραγμένη, ὥστε ἠδυνάμην νὰ κάμω καὶ αὐτὸ τὸ λάθος.

— Ἐκαψες τὸ γράμμα; εἶπε, καὶ ἔθλιψεν ἐκ νέου τὸ τέκνον τῆς ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς. Παρετῆρει γλυκὰ γλυκὰ τὸ προσωπάκι του καὶ τὰ μόλις ἀνοιγόμενα μάτιακι του. Αἰφνης καταληφθεῖσα ἐκ τρυφερότητος πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἦτο πατὴρ τοῦ τέκνου τῆς μὲ τὴν ἐτέραν χεῖρα περιέβαλε τὸν λαιμὸν τοῦ συζύγου τῆς καὶ οὕτω ἐνηγκαλίζετο πατέρα καὶ τέκνον ταυτοχρόνως.

Ὁ κ. Βενέτης ἤκουε πάλλουςαν τὴν καρδίαν τῆς καὶ ἐμάντευε τὴν πάλην, ἣτις διεξήγετο εἰς τὴν ψυχὴν τῆς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπέθνησκεν ἡ γυνὴ καὶ ἀνεφαίνετο ἡ μήτηρ καὶ ἡ σύζυγος τοῦ καθήκοντος ἤσθάνετο πλησίον τοῦ στήθους τῆς συζύγου του καὶ τὸ θερμὸν σωματάκι τοῦ τέκνου του. Τὰ νεῦρα του καθυσύγαζον. Ἡ ἀπόγνωσις διελύετο καὶ ἡ πικρία ἐξητμίζετο.

Ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς προσωπικῆς, τῆς ἐγωϊστικῆς εὐτυχίας ἐβλάστανε τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ ἡρεμὸς εὐτυχία τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΑΛΙΑΝΙΤΗΣ